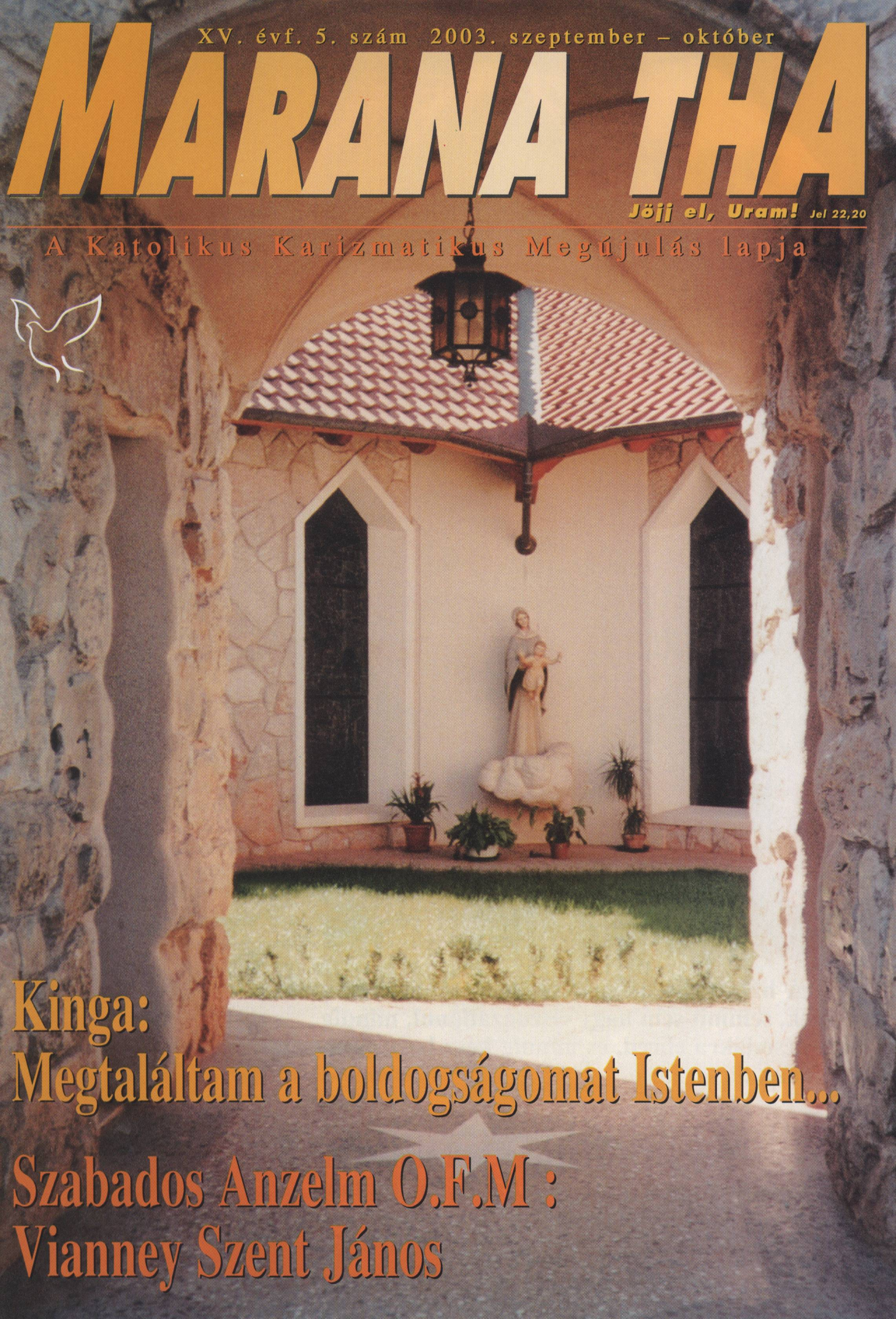
XV. évf. 5. szám 2003. szeptember – október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Kinga: Megtaláltam a boldogságomat Istenben...

Szabados Anzelm O.F.M : Vianney Szent János

„ A hála semmit sem vesz magától értetődőnek, semmit sem hagy viszonzatlanul, mindíg új csodákra ébred, és mindig kész Isten jóságának dícséretére."

(Merton)

„ Bármit szóltok vagy tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának"

(Kol 3,17)

Jézus szegénysége

„Az Emberfiának nincs hová lehajtania fejét"
(Mt 8,20)

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa!" – Nem véletlen, hogy Jézus nyilvános föllépésekor ezzel kezdte tanítását. A gazdagokról pedig azt mondta, hogy nehezen jutnak be a mennyek országába: *„Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak Isten országába jutni"* (Mt 19,24). A gazdag Lázár, aki teljesen elzárta szívét a szegények elől az örök szenvedés helyére került (Lk 16,21). Mária dicsőítette Istent, mert a szegényekre tekint és fölemeli őket (Lk 1,48.52). Jézus magasztalja az Atya jóságát, mert kinyilatkoztatta titkait a szegényeknek (Mt 11,25).

Jézus valóban úgy lép elénk az Evangélium lapjairól, mint a szegények és kicsinyek Messiása. Ő maga is vállalta a szegénységet. Születésekor egy hideg barlangistálló jutott Neki, Názáretben fizikai munkával kereste meg a legszükségesebbet, nyilvános működése alatt is nehéz körülmények között élt, *„nem volt hová lehajtania fejét"* (Mt 8,20). Jézus ezt az életformát tudatosan vállalta. Születhetett volna palotában is, de Ő ezt nem akarta. Miért? Szeretetből! Az Atya iránti szeretet arra ösztönözte, hogy teljesen kiüresítse magát (Fil 2,7).

A gazdagság hatalom, amely elzár. A gazdag ember figyelme középpontjában saját maga áll. A birtoklás elválaszt, mert amit birtokol az ember, abba helyezi bizalmát; énjének egy darabját annak adja. Aki gazdag, az nem képes önmagát átadni a szeretetben, mert szeretete megosztott. Jézus tudta ezt. Azért vállalta a szegénységet, hogy maradéktalanul, személyiségének minden rezdülésével szeresse az Atyát. Nem véletlen, hogy a szentek – az első századoktól napjainkig – ragaszkodnak a szegénységhez.

Szent Ferenc annyira vigyázott a szegénység lelkületére, hogy társaitól nemcsak a földi javak elutasítását kívánta meg, hanem a könyveket is kitiltotta. Semmi ne legyen náluk, ami a legkisebb mértékben is elválasztana Istentől. Tudta, hogy *„ahol az ember kincse, ott van a szíve is"* (Mt 6,21). Tudta, hogy *„két úrnak nem lehet szolgálni"* (Mt 6,24). *„Aki tiszteli az egyiket, az megveti a másikat"* (Mt 6,24). Az anyagi gazdagságban nagy a veszély, hogy az ember elfeledkezik igazi szükségleteiről. Azt gondolja, elég önmagának és nincs szüksége Isten segítségére. Ez a kárhozat útja. A sátán a gazdagságból fakadó kevélységgel sok embert vitt már a pokolba. Pál apostol is figyelmeztet az *„osztatlan szív"* (1Kor 7,35) fontosságára. Azt írja, hogy akik *„vásárolnak, úgy tegyenek, mintha nem volna tulajdonuk"* (1Kor 7,30). *„...akik élnek ezzel a világgal, (úgy tegyék) mintha nem élnének vele"* (1Kor 7,31).

Különösen fontos ezen elgondolkodni ma, amikor azt látjuk, néhány forintért egy kanál vízben megfojtanák egymást az emberek. A médiákon át is ez a szellemiség sugárzik. Minden a pénz-bálvány körül forog. Ki mennyit keres; hogyan tudná becsapni a másikat; a párválasztásnál döntő, hogy „a jövendőbeli gazdag legyen"; az a „nagy" ember, aki jól forgatja a pénzét és nagy haszonra tesz szert. Közben alig vesszük észre, hogy egyre kisebb értéke lesz szemünkben a becsületnek, szeretetnek, igazságnak, másokon való segítésnek – mert magával ragad a „közgondolkodás", a „társadalmi elvárás".

A Szentlélek segíteni akar abban, hogy fölfedezzük a szegénység kincsét és legyőzzük a világiasság kísértését.

Mária magasztaló énekében hálát ad az Úrnak, hogy *„rátekintett alázatos szolgáló leányára"* (Lk 1,48). Az „alázatos" szó helyett inkább „szegénynek", „kicsinynek" lehetne fordítani az eredeti arám kifejezést. „Isten szegényei" az Ószövetségben azok, akik egyedül az Úrban bíznak és várják a Messiást. Mária ezek közé tartozik. Nem akart gazdag lenni. Mint Dávid király leszármazottja, kereshette volna a világi előnyöket, de

nem tette. Szíve mélyén érezte, hogy minden világi gazdagság lepelként takarja el Isten egyedülálló gazdagságát. „Mivel Mária csupa szegénység, alázat és rejtett élet, ezért puszta kegyelemként és Isten dicsőségeként jelenik meg benne mindaz, amit Istentől kap" (M. Thurian). Máriában semmi sem takarja el Isten egyedülálló hatalmát. „Benne minden Isten kegyelmének visszatükröződéseként ragyog, mert ő valóban lélekben szegény... Benne minden Isten ajándékaként nyilvánul meg, hiszen hitében tiszta várakozás és befogadókészség. Benne minden az Urat dicsőíti meg" (M. Thurian).

Most szeptemberben ünnepeljük Mária születése napját (szept. 8.) és névnapját (szept. 12.). Akkor tudjuk őt igazán tisztelni, ha felismerjük lelki nagyságát. A szegénység vállalásával és szeretetével tökéletesen átadta magát az Atya akaratának. Nem engedett a „társadalmi elvárásoknak", mert fölismerte, hogy nagyobb gazdagság az Istenben való élet, mint bármi, amit ez a világ nyújtani tud.

Katona István
főszerkesztő

A misztika jelentősége ma

III/2. rész

(Elhangzott a Karizmatikus Regionális Találkozón – Budapest, 2003. március 22.)

A misztikusok istenélményének másik szempontja: a küzdelem. A Teremtés könyvében Jákobnak – aki Ábrahám unokája, a zsidók egyik ősatyja – álmában (vagy valóságosan) megjelent valaki és elkezdett viaskodni vele. Egész éjszakán át folyt a tusakodás. Először azt hitte, hogy az egy ember, talán angyal, a végén azonban kiderült, hogy maga Isten. Már hajnalodott, egyik se bírt a másikkal, végül aztán az ismeretlen valaki megérinti Jákob csípőjét, mire az megbénul egész életére. De Jákob nem engedi el, hanem utolsó kérdése: „Ki vagy? Mi a neved?" Isten nem mondja meg, hanem helyette ad neki egy új nevet, az Izraelt. „*Mert küzdöttél Istennel... s győzedelmeskedtél*" (Ter 32,29).

Ez a misztikusok istenélményének az egyik bibliai képe: a tusakodás Istennel. Ennek a következménye az is lehet, hogy elfáradunk, mintha megbénulnánk, mert egy igazi istenélmény mindig annyira szokatlan az embernek, hogy fáradsággal járhat.

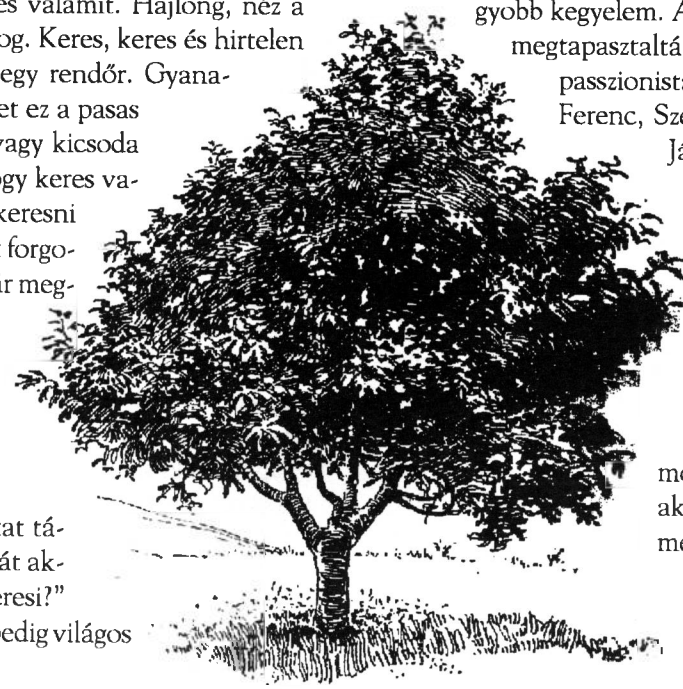
Eszembe jut egy indiai történt egy gururól (ott így mondják a szent embert, a remetét). Egyszer egy földműves, egy parasztember odament a guruhoz és azt mondta neki nagy alázatosan: „Én szeretném a jó Istent jobban megismerni. Nagyon szépen kérem, tanítson meg rá." A guru ránézett és faképnél hagyta, egy szót sem szólt hozzá. Másnap újra megjelent és megint mondta nagy alázatosan, hogy szeretné Istent megismerni. A guru szóra se méltatta. Egyszerűen otthagyta, mintha megvetné. Ez így ment napokon keresztül. Végül aztán egy hét múlva megint ott volt a paraszt nagy alázatosan, és azt mondta neki a guru: „Hát csakugyan szeretnéd Istent megismerni?" „Hát ezért jöttem, ez minden vágyam!" – felelte. „Na gyerünk!" – mondta a guru, és elindult a víz felé – a szent folyó felé –, és amikor odaértek, megfogta a parasztembert és lenyomta a víz alá, egészen addig, amíg már csak hápogott, félig elájulva. „Na, milyen érzés volt?" – kérdezte a guru. „Azt hittem, meghalok!" – felelte. „Na látod, majd ha úgy küszködsz Isten megismeréséért, mint ahogy most a fizikai életedért küzdöttél, majd ha csakugyan ennyire keresed Istent, akkor megjelenik." A paraszt csak nézett tanácstalanul, de egyszerre fölcsillant a szeme és azt mondta: „Megértettem! Nagyon szépen köszönöm!" És nagy vígan, örömmel elment.

Ez az, amit az Úr Jézus mond: ha minden erőnkkel, egész szívünkkel, egész lelkünkkel, minden fizikai erőnket bevetve, ráteszünk mindent... Aki így keresi, szereti Istent, annak biztosan megjelenik. Ez az istenkeresők népe, de ez nem játék.

Karl Rahner, a század nagy teológusa mondta, hogy a keresztény embernek, a hívő embernek az egyik legnagyobb kísértése a könnyű siker. Az, hogy se imádságot, se megtartóztatást, se önmegtagadást nem akar vállalni, de minél előbb, szinte pillanatok alatt szeretné megszerezni a Szentlélek örömét, vigasztalását. Ezt Avilai Szent Teréz is megtapasztalta, be is vallotta, hogy fiatal korában nagyon szerette a szentek életét és

állandóan olvasta. Az volt az álma, hogy ő egy olyan szentet szeretne patrónusul választani, aki se hosszan nem mondott imát, se nem tagadta meg önmagát, se nem böjtölt, semmit nem tett, csak úgy könnyedén szent lett. Elolvasott mindenféle szentek életét, ami a kezébe került, de aztán a végén rájött, hogy ilyen nincs. Csak egy út maradhat: követni a szenteket az imádság, az önmegtagadás, a kereszt, az áldozat útján. Ez a legnagyobb kísértés, hogy semmit vagy a legkevesebbet tegyük és mégis a legtöbbet húzzuk ki a jó Istenből: a vigasztalást, a megvilágosodást, stb.

Egy másik történet: képzeljük el, itt van a színpad. Leoltják a villanyt, sötétség van és a színpad közepén van egy utcai lámpa. Meg van gyújtva, de nagyon gyenge a világosság, csak épp az alját világítja meg. Ott van valaki, aki nagyon keres valamit. Hajlong, néz a földön jobbra-balra, forog. Keres, keres és hirtelen megjelenik a sötétben egy rendőr. Gyanakodva nézi, hogy ki lehet ez a pasas itt, részeg vagy tolvaj, vagy kicsoda lehet, de aztán látja, hogy keres valamit. Megszánja és ő is keresni kezd vele együtt. Együtt forgolódnak, míg a rendőr már megizzad és azt kérdezi: „Mit keres?" Azt mondja: „Kulcsot!" „Kulcsot?!" „Hát itt nincs! Itt veszítette el, itt ejtette el?" „Dehogyis!" „Hát hol?" „Ott" – mutat távolabbra a sötétben. „Hát akkor miért nem ott keresi?" „Mert ott sötét van! Itt pedig világos van."

Ez szintén a lelki élet egyik legnagyobb kísértése, hogy szeretnénk az ideált, Istent, a Szentlelket, a vigasztalást, az örömöt, de ott, ahol „világos" van, ahol nem kerül fáradtságba, áldozatba, pedig tudjuk, hogy nem ott van. Talán amit keresünk, az a sötétben van, azért áldozatot kell hozni, fáradtsággal jár, türelem kell hozzá, de oda nem akarunk bemenni.

Ha megkérdeznék tőlünk, mit keresünk, akkor valamit mondanunk kell, hogy lerázzuk a kérdezősködőket és hogy becsapjuk magunkat, ezért elkezdjük keresni ott, ahol világos van, ahol könnyű, pedig tudjuk, hogy nincs ott, de. Ez szintén a lelki élet egyik legnagyobb kísértése.

Keresztes Szent János rögtön, egy pillanat alatt fölfogta, hogy amit ő keres, az nem a világosban van, hanem bent, a sötétben. Bátran bement a sötétség sűrűjébe. Avilai Szent Teréz legszívesebben fogta volna azt a lámpát és azzal ment volna be a sötétségbe. Viszont ilyen csinált, mesterséges fényekkel nem lehet megvilágítani Isten útjait. Be kell menni a sötétbe, a kereszt kellős közepébe.

Avilai Szent Teréz is belátta, de 17 évbe került, míg rátalált erre az útra. Keresztes Szent János rögtön bement. Ez a Lélek sötét éjszakája. Ha ezt tudjuk, akkor könnyen olvashatjuk Keresztes Szent János könyveit.

A Filippi levélben Szent Pál azt írja (a börtönből), hogy nekünk megadatott nemcsak az a kegyelem, hogy ismerhetjük Krisztust (már ez is óriás kegyelem), hanem még jóval nagyobb kegyelem is megadatott: tudniillik, hogy szenvedhessünk Vele (Fil 1,3). Nemcsak hogy részesei lehetünk szenvedésének, hanem azonosulhatunk keresztjével. Szent Pál szerint ez a legnagyobb kegyelem. A nagy misztikusok ezt mind megtapasztalták. Keresztes Szent Pál, a passzionisták alapítója, Assziszi Szent Ferenc, Szent Bernát, Keresztes Szent János és a többi misztikus szent azt tanították, hogy amit igazán keresünk, ahol a legjobban, legbiztosabban rátalálunk Istenre, az a kereszt, Krisztus keresztje.

Had idézzek most egy nem keresztény szerzőt: Simone Weil (francia zsidó nő, akit a halála óráján keresztelt meg egyik barátnője), azt írja Naplójában, hogy neki csak egy vágya van, hogy azonosulhasson a keresztrefeszített, mezítelen, tehetetlen Krisztussal a megvetettségben, az elhagyatottságban. Azt írta, ez az egyetlen vágya van, ezért képes lemondani, odaadni azt, amit a világban mennyországnak vagy paradicsomnak neveznek. Aki ismeri Simone Weilt, az tudja, hogy minden szava komoly. A nagy misztikus szentek igazat adnának neki, mert ez a legnagyobb kegyelem Szent Pál szerint.

Ezt így folytathatnánk tovább, ez csak néhány mozaik a nagy misztikusok életéből, történetéből. Hogy megfeleljünk arra a kérdésre, mi is az a misztikus élmény, egyszerű, szelídebb képpel ábrázolva, vegyük a kínaiakat.

A keleti misztikában van egy nagyon megkapó, kifejező kép. Egy hús-vér embernek (akit Szent Pál az érzékies vagy állati embernek nevez – materialista, ateista, hitetlen), annak a fa csak fa. A hegy csak hegy! A víz csak víz! Semmi értelme, semmi jelentősége, sem-

mi célja nincs. De ha már ráléptünk a lelki útra, ha keresünk, akkor kezdünk csodálkozni. Vagy ha kezdünk mélyen imádkozni, egyszer csak észrevesszük, hogy az a fa, az a hegy, az a virág nem csak fa, hegy, virág... Annak van valami jelentése, értelme, rendeltetése. Azon keresztül maga a jó Isten beszél hozzánk. Még nem vagyunk ebben egészen biztosak, csak érezzük valahogy, és élvezzük, mert ez az érdekes. Ha valaki már megtalálta az utat, akinek már csakugyan megjelent az, amit keres, annak igazán fa a fa, hegy a hegy, és víz a víz. Ahogy Sziénai Szent Katalin mondta: az ilyennek szép igazán a világ, mert a lényeget látja. Az már nemcsak rákent mázokat, fényeket vagy színeket és pózokat lát, hanem már úgy látja a valóságot, ahogy van: lényegében.

A misztikusok ilyen lényeglátók voltak! Szokták mondani, hogy fontos mindenben megtalálni Istent. Szent Ignác szerint ez az állandó imádság titka, hogy mindig és mindenben megtaláljuk Istent. Azonban még ennél is van jobb, tudniillik Istenben látni mindent. Nemcsak hogy Őt találjuk meg valamiben, a természetben, az eseményekben, hanem Isten szemével nézzük a dolgokat. Istenben látjuk önmagunkat, az embereket, az eseményeket, a történéseket, ez a legmagasabb!

Nagyon nehéz erről röviden beszélni, mert a misztika világa hihetetlen világ. Ez nem is csoda, mert ha 2000 év kereszténysége után még mindig nem tudnánk fölmutatni, hogy hol van a mi Istenünk (és az, amit hiszünk, az a kegyelem világa), hát az nagy szégyen lenne számunkra.

Nagy Szent Leó mondta egyik prédikációjában: hogy ha igaz, hogy mi Isten gyermekei vagyunk és a Szentlélek temploma, akkor kell, hogy legyen bennünk valami, amit nem találunk meg a csillagos égben, sem a virágban, sem a tavaszi pompában, sem az emberi szépségben. Kell lenni valaminek, mert ahol Isten van, ott van a kegyelem világa, és ez az, amit a szentek kerestek, ami után áhítoztak, és amit a kegyelem boldog pillanataiban néha meg is tapasztaltak. Ez nem egy állandó állapot, hanem olyan kegyelem, amikor egy pillanat elég arra, hogy egész életre szóló nyomot hagyjon.

Végezetül még egy-két gondolat röviden.

A XVI. században, amikor kezdték fölfedezni a világtengereket, Amerikát és Dél-Ázsiát, stb., mondják, hogy Spanyolországban, Portugáliában, Franciaországban valósággal kiürültek a városok, a vidékek, mert a fiatalság, a férfinép mind hajóra szállt, ki kalandot, ki aranyat, ki hírnevet keresve, és otthon maradtak a gyerekek, az öregek meg az asszonyok. Elnéptelenedett Portugália és Spanyolország. Megvolt az a veszély, hogy Európa belül kiüresedik, elveszti központját. Szerencsére azonban éppen a nagy kalandvágy korában, ami rettentő kegyetlenséggel, aranylázzal járt, éppen ebben a korban jelent meg a nagy misztikusok egész tömege, Keresztelő Szent János, Avilai Szent Teréz, Szent János, Néri Szent Fülöp, Szent Ignác, stb. és ők valamennyire helyrebillentették a korszellemet.

Jelen korunkban pedig még veszélyesebb a helyzet. Már nemcsak a tengereket fedezik fel, hanem a világűrt. Az űrrakéták, a Csillagok háborúja, a komputerek korszaka van ma, ami arra utal, hogy az ember szemlátomást elrobotosodik. Ez a szekularizáció, az elvilágiasodás már az Egyházban is egyre terjed. Ha így megy tovább, mi lesz Európával, mi lesz a kereszténységgel? Amikor az érzékiség, a pénz, a haszon, a globális bűnözés, a globális hitetlenség, a globális istentelenség és erkölcstelenség egyre inkább terjed? Ha most nem jelennek meg nagy szentek az Egyházban, akik Istent keresik, akik számára Isten csakugyan minden a mindenben, és akik meg is tapasztalják, meg is élik ezt, akkor azt hiszem, a világ el van veszve!

Van Karl Rahnernek egy híres mondása: a jövő kereszténye, a jövő hívője a misztikus. Ez azt jelenti, hogy most már nem elég, ha valaki csak úgy szokásból éli a hitét, csak szokásból megy templomba, imádkozik vagy pedig kötelességből, vagy érzelmi föllobbanásból. Ez már nem elég! Ma olyan keresztényekre van szüksége a világnak, aki számára a hit, a vallás nemcsak meggyőződés, hanem tapasztalat, élmény. Akinek az életében csakugyan ott van Isten: jelen van a Szentlélek.

Azt hiszem, a karizmatikus mozgalom szintén egyik jele annak, hogy megvan az igény, a vágy, a szomjúság, az éhség erre a megtapasztalásra, ezekre az isteni dolgokra. Ennek három feltétele van Avilai Szent Teréz szerint: nagyon-nagyon **alázatosnak** kell lennie. Krisztus alázatosságát kell követnie.

A másik a tökéletes **önkiüresítés**. (Az önkiüresítés az áldozat szellemét jelenti. Azt, hogy tudjunk lemondani azokról a vágyakról, elképzelésekről, stb., amelyekhez túlzottan ragaszkodunk.) Csak akkor tölthet el bennünket a Szentlélek, ha nem a világ dolgaival, vagy a képzelet szülte dolgokkal töltekezünk, hanem csakugyan a Szentlélek töltsön el bennünket.

A harmadik feltétel, a **felebaráti szeretet**. A felebarátban Istent, Isten Lelkének a remekművét lássuk, tiszteljük, szeressük. Ha ez a három feltétel megvan, akkor nyitva áll mindenki előtt az út az ilyen értelemben vett misztikába, a misztikusok világába.

Béky Gellért S.J.

Megtaláltam a boldogságomat Istenben

„Bárcsak leírnák szavaimat,
bárcsak följegyeznék egy könyvbe,
vas íróvesszővel és ólommal
minden időkre kősziklába vésnék!
Mert én tudom,
hogy az én Megváltóm él."
(Jób 19,23-25)

TANÚSÁGTÉTEL

Tradicionálisan vallásos (görög-katolikus), de hitüket nem gyakorló szülők gyermeke vagyok. Édesanyám és édesapám szeretetben neveltek, és a maguk módján igyekeztek a kereszténységet is megismertetni velem. Ez azt jelentette, hogy egyszer-egyszer elmentünk templomba, hittanra járhattam és első áldozó lehettem. Istenhez való viszonyom ingadozó volt. Egyszer hittem létezésében, és úgy gondoltam, ha van halál utáni élet, én biztos a mennyországba kerülök, mert azért nem vagyok olyan rossz. Máskor – és ez leginkább az ateista oktatás következménye volt – teljesen hihetetlennek és ésszerűtlennek tűnt Isten léte. Már kicsiny gyermekként is rendkívüli módon izgatott a végtelenség fogalma, amelyet meg akartam fejteni, és ez – ma már úgy gondolom – egyfajta istenkeresést jelentett.

Tinédzser koromban, majd a húszas éveimben a jövő álomvilágában élő leányzó voltam, aki nem tudta megélni a jelent. Történhetett a lehető legjobb is velem, én annak nem tudtam igazán örülni, mert már a jövőbe tekintettem, és újabb vágyak formálódtak bennem. Reménységem arra korlátozódott, hogy egyszer, ha minden – a párkapcsolatom, a tanulmányaim, a munkám, az anyagiak – megfelelően alakulnak, ha a külsőm a tökéletesebbnél is tökéletesebb lesz, akkor majd boldog leszek.

Nagy hatással voltak rám a reklámok. Rettegtem a magánytól, az egyedülléttől. Türelmetlenül, anélkül, hogy kivárnám a hozzám illőt, kapcsolatból kapcsolatba sodródtam, illetve benne ragadtam olyanban, amelyből menekülnöm kellett volna. Érzékeim és érzelmeim dobáltak ide-oda, hol az izgalom, a testi vágy képezte alapját kapcsolataimnak, hol a biztonság utáni vágy. Bár értékrendszerem zavart volt, zsigereimben éreztem, hogy ez így nem jó, üres. Harmincas éveim felé közeledve egyre inkább erősödött bennem a vágy, hogy férjhez menjek, és gyermekeim legyenek.

Harmincévesen úgy éreztem, csoda történt és megtaláltam életem párját. Beleszerettem, anélkül, hogy megismertem volna. A kapcsolat, amelyről végig úgy gondoltam, hogy már-már éppen a kibontakozás előtt áll, 6 hétig tartott. Ebből is látszik, hogy elképzeléseim kissé egyoldalúak voltak. Soha előtte nem éreztem még olyan mérvű fájdalmat, mint a szakításkor. Mégis életem fordulópontja volt az a nap. A barátom ezekkel a szavakkal búcsúzott: „Imádkozzál Istenhez!"

Hazamentem, bekuporodtam a kanapém sarkába, és megszólítottam Istent. Utólag megállapíthatom, hogy nagy szellemi csata zajlódhatott le akkor körülöttem. Kívülről láttam magam és az egész nevetségesnek tűnt. „Józan ember létére, hogyan beszélhet valaki magában?" – volt az egyik gondolaton. Ugyanakkor a bensőmbe hasító fájdalom figyelmeztetett: nincs más út!

Mennyi hit volt az első imádságaimban? Azt mondanám, szinte semmi, sőt kifejezetten a hitetlenség volt rám jellemző. De megtettem az első lépést, és Tőle kértem, hogy bizonyítsa be létezését.

Teltek a napok, a fájdalmam még mindig elviselhetetlen volt, dolgozni képtelen voltam, magam elé bámulva ültem a számítógép előtt. Egyik este hazafelé menet valami furcsát, szokatlant észleltem magamon. Éppen azon gondolkoztam, hogy ismét a kanapé sarkába fogok telepedni és imádkozni, amikor hirtelen gyermeki boldogság töltött el. Próbáltam beazonosítani az érzést, úgy, mint amikor az ember egy ismerősnek tűnő illat, dallam vagy látvány után keresgél és idéz fel a múltjából. Gyermekkorom karácsony estéi jutottak eszembe, amikor a meleg, védelmet biztosító családi szeretet ölelésében teljes hittel és odaadással vártam a Jézuska eljövetelére. Abban a helyzetben ez ahhoz volt hasonlítható, mint amikor a nullkalóriás diétán élő (vegetáló) elfogyaszthat egy karácsonyi menüt! Ekkor tapasztaltam meg először

a Szentlélek vigasztaló erejét és működését, és ez volt az első bizonyosságom Isten létezéséről. Ugyanez a csodálatos érzés fogott el, amikor templomba mentem, ahová egyre sűrűbben eljártam. Faltam a keresztény könyveket és egy teljesen új világ bontakozott ki előttem.

Nagy hatással volt rám József és Gedeon története. A Teremtés 39-ben többször hangsúlyozza a szerző, hogy az *„Úr Józseffel volt"*, a Bírák könyvében pedig azt olvashatjuk, hogy az Úr angyala megjelent Gedeon előtt és így szólt hozzá: *„Az Úr veled van, erős vitéz!"* Minden vágyam az volt, hogy az Úr velem legyen, erőt adjon és vezessen. Annyira elveszettnek, bizonytalannak és céltalannak éreztem magam! Tudom, ezért is hálás lehetek az Atyának, mert látom, hogy sokan azért nem adják át az életüket Jézusnak, mert még van valami világi dolog, amibe kapaszkodhatnak. Én úgy éreztem, hogy nincsenek választási lehetőségeim, a bálványaim kidőltek.

Három és fél hónappal az első imádságom után behívtam Jézust az életembe. Megtérésemkor nem éreztem semmi különöset. (Az izgatottságon kívül, hogy nem rontok-e el valamit, nem bakizom-e az imádságban.) Utána viszont meglepő dolgok történtek. Előzőleg lezajlott eseményeket más megvilágításban láttam, a Biblia sorai mintha megelevenedtek volna, kezdtem észrevenni a Szentlélek vezetését. Nem lenne teljes a beszámoló, ha elhallgatnám, hogy ez egy nagyon nehéz időszak volt. Bár világos volt számomra, hogy Isten ad győzelmeket a nehézségek és a gyöngeségeink ellenére, ha Vele járunk, ha az Ő akaratát követjük, a gyakorlatban sokszor beleestem abba a hibába, hogy a dolgokat türelmetlenül a kezembe vettem. Az okozott galibák rávezettek arra, hogy az én érdekem is, hogy kivárjak eseményeket, ne akarjak beleavatkozni bizonyos dolgokba, mert csak elronthatom. Sokszor rám tört a fájdalom, amely leginkább a társ hiányából fakadt. Ilyenkor tapasztalhattam meg Isten gyógyító szeretetét.

„Szomorúságotok örömre változik" – ígéri Jézus a János 16,20-ban.

Azt véltem felfedezni, hogy minél keservesebb volt a szomorúság, az Úr annál nagyobb örömre fordította azt, annál édesebb volt a vigasztalása. Ahhoz viszont, hogy az örömöm még teljesebb legyen, közel két évnek el **kellett** telnie. Ez a kell szócska nagyon-nagyon rám mutogat. Miről van szó? Úgy látom, hogy a keresztények is olyan sokszor szemrehányást tesznek Istennek: „Miért nem adod meg Uram, amit olyan rég megígértél? Miért nem változtatsz ezen vagy azon?" Lázadunk és vádolunk... De mondjuk-e hittel (komolyan is gondolva): „Istenem, tisztíts meg engem!" Hányszor imádkozzuk (olyan lelkülettel, amelyik cselekedni is akarja): „Uram, mi a Te akaratod?" és kérdezzük-e: „Életemnek van-e olyan területe, amelyet még nem adtam át Neked?" Nekem volt!

Hogy is szól a hatodik parancsolat? *„Ne paráználkodj!"* Amikor én megtértem, a Jézusnak való engedelmességet komolyan gondoltam... Ennek a pontnak a betartása azonban teljesen kivitelezhetetlennek és értelmetlennek látszott. „A mai világban? Hogy lehet e nélkül kibírni? Nem teszek én azzal senkinek semmi rosszat, soha nem voltam férjnél! Érzelmi kapcsolatban sem?" – kavarogtak a gondolatok a fejemben. Hála tölt el amiatt, hogy az Úr nem húzódott el tőlem, hanem kitűnő pedagógiai érzékkel alakította körülményeimet, formálta gondolataimat. Ez egy kényes téma. Manapság pontosan az ellenkezője miatt, mint amiért annak számított úgy 50 évvel ezelőtt. A világ szemében ma szinte szégyen, ha a szexet nem csinálod, sőt ha nem tanultad ki minden fortélyát, amelyhez persze a magazinok széles köre nyújt segítséget (csak egyszerű női lapokra gondoltam!), de a tévécsatornák is gondoskodnak amatőr sztárjelöltek élő és spontán bemutatójáról mostanság.

Milyen felismeréseim voltak?

Először is megértettem, hogy bűn. Ha bűn, akkor Isten és közém áll, a mi kettőnk kapcsolatát rombolja, és én ezt nem akarom, mert Ő a legfontosabb nekem!

Az érzelmi kapcsolatokat illetően kérdésként kellett feltennem: „Vajon mind a ketten ugyanazt érzik? Teljesen őszinték?" Isten megtapasztaltatta velem, hogy mennyire kiszolgáltatott tud lenni az egyik fél (vagyis én).

Nem lehet kibírni: Igen, sok ember számára lehetetlen – Isten nélkül! De Istennel, vallom, hogy lehet. Persze Isten fegyverzetének a segítségével, és olyan „technikákkal", mint például amit, oly sokszor hallottam emlegetni, de a gyakorlati alkalmazására csak most került sor: álljunk ellen a kísértésnek már gondolati szinten!

Végül rájöttem, hogy a szexuális kapcsolattal Isten tervébe belezavarok, sok esetben késleltetem ezáltal, hogy megtaláljam azt, akit Isten nekem szánt. Tehát időhúzás és vakvágány ez! Ezzel a felismeréssel közel egy időben kellett rájönnöm, hogy van még valami, ami elválaszt Istentől, attól, hogy örömöm teljes legyen. Ennek felismerése nem volt olyan egyszerű, mert (legalábbis számomra) nem egy kézzelfogható bűnről volt szó.

Ismét egy szakítás után álltam. Hogy kivel és miért, az egy külön történet tárgyát képezi, csak annyit, hogy Istennel járni korántsem unalmas! Elöntött a kétségbeesés, közel álltam a depresszióhoz. Isten nem hagyott magamra, kivezetett ebből a lelki és hitbeli válságból.

Rámutatott arra, hogy ez önsajnálat. Önsajnálat, amelyet sokszor furcsa módon még szeretünk erősíteni is és részvétlennek, szenvtelennek nyilvánítjuk azt, aki nem érez velünk a keserűségünkben. Az Úr felismertette velem, hogy ez végső soron azt jelenti, hogy kétségbe vonom Őt. Bűn, a Belé vetett bizalom hiánya.

„Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van." – olvassuk Pál Rómabeliekhez írt levél 8,28-ban. Ahhoz, hogy a hitünk fejlődjön, próbákon megyünk keresztül, és ezért a próbákat teljes örömnek tekinthetjük. *„Teljes örömnek tartsátok, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy hitetek megpróbáltatása kitartást szerez"* (Jak 1,2-3).

Megértettem, hogy bár Isten próbára tesz, de soha nem hagy cserben, és nem szabad annyira a látható dolgokhoz ragaszkodni!

Isten csodálatos módon meghallgatta imádságomat, hogy én nem akarok önsajnálatban élni és meggyógyított. Azt hiszem, hogy az ilyen kérést az Úr szívesen teljesít, hiszen egy bűn elhagyásáról van szó. Immáron 34 évesen, egyedül, elmondhatom, hogy soha előtte ilyen örömmel a szívemben nem éltem. Rájöttem, hogy minden életkorszaknak megvan a maga szépsége, ami alatt Isten el akar végezni bennem valamit, illetve eszközként akar felhasználni mások életében. Úgy gondolom, hogy akkor találjuk meg a békességünket, ha felismerjük Isten akaratát adott életszakaszunkban, és aszerint élünk. Most például örülök annak, hogy félvállról vehetem a háztartást és nem kell keseregnem azon, hogy nincs férjem, akinek vacsorát készíthetnék. Örüljek, hogy mennyi szabad idő áll a rendelkezésemre, és így Istenről való ismeretemet gyarapíthatom és ezt másokkal is megoszthatom.

Újjászületésem után két évvel teljes szívemből ki tudtam mondani: „Uram, köszönöm, hogy egyedül lehetek Veled!" Bizonyosságom van afelől, hogy Istentől kapok társat, hozzám illőt. Van egy olyan gyanúm, hogy Isten nem fogja kihagyni az alkalmat, hogy a házasságban is tovább csiszoljon!

Hogy miért várat magára? Isten valószínűleg még feladatokat tartogat számomra az egyedüllétem időszakára, talán a párom készültségi foka sem elegendő még. Sőt, lehet, hogy Isten azt várta, hogy végre vessem papírra Vele való eddigi kalandjaimat, mert esetleg mások javát is szolgálja. (Érdekes módon, most, hogy ezt az utolsó mondatot leírtam, jöttem rá, hogy nekem milyen sokat jelentett ez a tanúságtétel!)

Kinga

AZ ÖRÖM TÍZ SZABÁLYA

1. **Minden reggel kitartóan kérjed Istentől az örömöt!**
2. **Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is!**
3. **Ismételgesd szívből: „Isten, aki szeret engem, mindig jelen van!"**
4. **Törekedj állandóan arra, hogy az embereknek csak a jó oldalát nézd!**
5. **Űzd el magadtól bátran a szomorúságot!**
6. **Kerüld a panaszkodást és a kritizálást, mert ezeknél semmi sem nyomasztóbb!**
7. **Végezd örömmel és vidáman munkádat!**
8. **Látogatóidat fogadd mindig szívesen, jóindulattal!**
9. **Vigasztald a szenvedőket – feledkezz el magadról!**
10. **Terjeszd mindenütt az örömöt, akkor biztosan magad is rátalálsz!**

(Gaston Cuortois)

SZENT PÉLDAKÉPEINK

Viennay Szent János (1786-1859) II/1. rész

Emberi utak, isteni utak

A francia forradalomban bezárták a templomot. Csak a hívő ember szíve maradt nyitva az istenes életre. Ki Istenre figyelt – így van ez ma is – görbe úton, de mégis egyenesen halad előre.

Viennayék házában sok férfi koldus talált szállást, egy tál levest. Ezek között voltak bújkáló papok is. 1793-ban meghalt a kis János nagynénje. Ettől fogva imádkozott János a „túlvilági koldusokért", a tisztító helyen szenvedésükért.

Az istállóban volt az ő ágya. Itt nyugodtan imádkozhatott. Egy férfi iskolát nyitott a faluban. Megtanult írni, olvasni, számolni. Egy álruhában járó papnak feltűnt a fiú jámborsága. Groboz tisztelendő úrnál gyónt először a házi falióra lábánál. Általa került Dardyllbe. Apácák készítették elő az elsőáldozásra, amit háznál 16 társával végzett. „Versenyzik az angyalokkal" – mondták rá társai elmélyült imában látva őt.

1799-ben Napóleon megszüntette az Egyház üldözését. Amikor kigyulladt az örökmécses az oltárnál, János szíve beleremegett. Erős fiú volt, dolgozott a mezőn, az erdőn. „Oly boldogság Istenért dolgozni!" – mondta. „Amint kigyomláljuk a gyomot, úgy kell lelkünkből is kigyomlálni a bűnt, hogy sok jó gyümölcsöt teremhessünk."

Egyszer azt mondta az édesanyjának: „Pap szeretnék lenni, hogy sok lelket megnyerjek a mennyországnak." Ez volt vele Isten terve is. Ezt ő teljesítette.

Vajon mi teljesítjük-e?

Az Úr nehéz úton vezette őt az oltárig

Eccullban lett plébános Belley atya. Első dolga volt a papi hivatások felkutatása. Nehezen, de felvette Jánost tanítványai közé. Ekkor 10 éves volt. Igen jól felelt a vallási kérdésekre. Főleg a latin tanulása volt a legnehezebb. „Az ásója fényes volt, de emlékező tehetsége berosdásodott." „Ez keményebb munka a szőlőművelésnél!" – mondta.

János lelki válságba jutott. Haza akart menni. A plébános intő szava ez volt: Ha elmész, ezzel azt mondod: „Isten veled papság, Isten veletek lelkek." Ez hatott.

Fogadalomból elzarándokolt Régisz Szent Ferenc sírjához Louvebsbe. 100 kilométer volt az út. Mezítláb ment, koldulásból tartotta fenn magát. Végül füvet evett és vizet ivott. A szent sírjánál kiöntötte szívét. Kérte, hogy elvégezhesse a teológiát. Ezt meg is kapta. Szent Ferenc Misszionárius volt és 43 éves korában halt meg.

20 évesen bérmálkozott. Később azt mondta: „A Szentlélek leszállt az igaz ember lelkébe, mint a galamb fészkébe." – Vele is ez történt.

1809-ben megkapja a katonai behívót. Hiába volt a plébános közbenjárása, indulnia kellett. De beteg lett. A kórházban húgának az Isten akaratában való megnyugvásról beszélt. Kocsira ültették. Újra kórházba került. Apácák ápolták. Imádkozza a rózsafüzért. Úgy érezte: imádkozva többet tehet a Francia ügyért, mintha háborúba menne. Kissé felgyógyult. A százados útnak indítja, érje utol a sereget. Az ima mentette meg, s „úgy eltűnt a keserűség a szívéből, mint a hó a napsugár melegére." Egyedül ment, elfáradt, leült. Egyszer egy katonaszökevény férfi megszólította. Elvezette Noes faluba, ahol Fayot özvegye befogadta. Mint „unokaöccsét" mutatta be másoknak. Azt mondták róla, még sosem láttak ilyen jámbor fiatalembert. Megint jobban bírta sorsát, bízott a gondviselésben. Ez mentette meg a csendőrök elől, akik keresték a katonaszökevényeket.

Fayotné beteg lett. Elindult vissza szüleihez, akik azt hitték, már meghalt. A plébános vigasztalta őket: János pap lesz! Nem beteg és nem halt meg. Végül hazajutott.

Folytatta tanulmányait. Az érseki helynök kijelentette: „Az egyháznak nemcsak tudós, méginkább jámbor papokra van szüksége." 1810 augusztus 15-én szenteli az öreg püspök pappá Grenoblében. Ránézett Jánosra és ezt mondta: „Nem fáradság jó papot szentelni!"

Nem tudjuk, mit érezhetett a Szent, de ezt mondta prédikációiban: „Ó, milyen nagy dolog papnak lenni. A pap sohasem fogja megérteni méltóságának fölségét, csak a mennyországban. Ha megértené itt a földön,

szörnyethalna. Nem az ijedelem, hanem a szeretet következtében."

Tudta, a lelkek várakoznak rá és ő ment azon az úton, amelyet Isten kijelölt neki, s hagyta magát a Lélektől vezetni.

Hiánycikk a szeretet

Majd 1600 éve hangzott el ez az igazság Szent Ágoston szájából: „Az önszeretet az istengyűlölethez vezet, az istenszeretet az önmegvetéshez."

Viennay Szent János 40 évig naponta prédikált és fő témája volt: a földi dolgokról való lemondás, az élet rövidsége és az égi örömök. Ezeket ő átélte és példájával megmutatta, hogy így is lehet értékes, másokat boldogító és önmagát üdvözítő az élete.

A francia akadémia által kitüntetett életrajzából – „Az arsi plébános" című írásból – válogattam ki néhány a ma emberének is sokat mondó adatot, legfőbb gondolatát, lélek és életmentő, egy lezüllött népet felemelő és hazát építő tettét.

Ha mi szeretnénk egy szebb, békésebb és tartalmasabb életet élni, hát hallgassunk rá és meglátjuk, az Evangélium tanítása az egyedüli forrása az egyéni, családi és társadalmi életnek. A Szent ezt tanítja mindannyiunknak, fogadjuk a szívünkbe minden szavát.

Negyven évig volt Ars plébánosa. Működése alatt a falu kis várossá nőtt. Az egész világból százával jöttek naponta, hogy nála végezhessék el szentgyónásukat.

Mi volt a titka, vonzó ereje a szegény és sovány plébánosnak? A főparancs: **szerette Istent teljes szívéből, minden erejéből és az Istenért szerette az embereket.**

Akkor volt a legboldogabb, amikor a bűnösökért imádkozott és ha 14-16 órán át gyóntatott, hogy megmentse a „szegény bűnösöket" a bűn átkától és az örök kárhozattól. Bizonyára látta ennek szörnyűségét, ezért nem kímélte magát.

1854-ben kolerajárvány volt. Káplánja szabadságon töltött két hetett. Miután visszajött, Vianney gyóntatószékéhez állt. Amint észrevette, kilépett a gyóntatószékből, megölelte és ezt mondta: „Tehát megjött, de örülök! Az idő már nagyon hosszúnak tetszett. Arra gondoltam, hogy az elátkozottak nagyon szerencsétlenek lehetnek a pokolban, **akik örökre el vannak választva Istentől**: az ember már itt nagyon szenved, ha távol van tőle az, akit szeret!"

Ennél mélyebben érezte át Jézus szeretetét, aki nem akart elszakadni tőlünk, hanem velünk maradt az Oltáriszentségben.

A szent plébános tudásban nem volt kiváló, de érzés és kedélyvilága kitűnő volt. Ő a szentek életét élte.

Bár önmagát tudatlannak mondta, más papokkal összehasonlítva magát „Bordin"-nak, azaz idiótának tartotta. „Egy kevésbé sikerült gyermek lettem!" És mégis valaki így nyilatkozott róla: „Nem volt lángelme, de kifejezéseiben világos és választékos volt." Másvalaki pedig: „Olyan dolgokról beszélt, amiket máshol nem hallottam, s egy könyvben sem olvastam!"

Egy hittudós így beszélt róla: „Az arsi plébánosban egy **nagy adag szentség van**, s nincs is más benne. Amikor őt halljuk, a dolgokat a Szentlélek fényében nézzük."

Igen gazdag volt érzelmi élete

Könnyen sírt, beszéd közben, gyóntatáskor, ha gyermeket, szegényt, síró özvegyet látott. A természetben is mindig Istent csodálta. Gyakori sóhajtozása volt: **„Ó, mily jó és szép az Isten."** Édesanyjáról mindig könnyezve beszélt. Sírjánál hosszú ideig sírva imádkozott.

Ez akkor volt a legszembetűnőbb, amikor az Evangélium eseményeit magyarázta. Oly élénken adta elő, hogy hallgatói könnyen átélhették a Jézus-történeteket. Ő ezt saját átéléséből merítette, mert valóban **a hit fényében élt.**

Voltak, akik nem értették, nem jól hallották beszédeit, de könnyeit látva, mindent megértettek. Látták legnemesebb érzelmeit és **érezték szíve szeretetének tüzét.**

Amikor ostorozta a bűnöket, a hallgatók megrendültek és mind többen megbánták bűneiket. Mi is törekedjünk erre, kérjük a Szentlélek kiáradását, hogy szentelje meg érzelmi világunkat, csak az igaznak, jónak, szépnek és szentnek tudjunk örülni.

Miért válasszuk őt példaképül?

Amikor Arsba került – alig 40 ház 250 lakossal – a falu magán viselte az idők szomorú jeleit. Odajöttében eltévedt, egy pásztorfiútól kérdezte meg az odavezető utat. „Te nekem megmutattad az Arsba vezető utat, én majd megmutatom neked a mennyországba vezető utat" – mondta hálából. Ma ott erre a jelenetre egy szobor emlékeztet.

Ez volt legfőbb szándéka, hogy az égbe vezető úton járjon és híveit is oda vezesse. Ez nehéz volt. Kocsmák, táncos ifjúság, káromkodó nép, megszállott anyagiasság volt az úr. A község határában letérdelt, megcsókolta a földet és kérte Istent, hogy az ő üdvözítő szándékát a rábízottakban teljesíthesse. Látva a kis falut, azt jövendölte: „Nem fogod tudni befogadni azokat, akik majd ide jönnek (a zarándokokat)." Negyven év után újjáépült, példaadó városka lett. Mindez könnyeibe, áldozatainak sokaságába került.

Ahogy mondják, korunk abortálta a szenteket, akik kivezették volna a világot a teljes erkölcsi csődből, ezért nincs szeretet, csak versengő gyűlölet van.

Miben látta a Szent faluja átalakulását?

Ő teljes meggyőződéssel hitte: **„Isten minden mindenben"** – ezért működésének első évében az Istennel való kapcsolat helyreállításával kezdte munkáját. Hallotta, hogy már a gyerekek is káromkodtak, a nők kevesen jártak templomba, a férfiak szinte teljesen hiányoztak a vasárnapi szentmisékről.

Prédikációiban a túlvilági élet volt az első helyen. Erélyesen, szent szenvedéllyel ostorozta a bűnös beszédet. Ez néhány év alatt el is tűnt Arsból.

A **vasárnapi szentmise** hallgatását éppúgy hirdette, mint az annak elhanyagolásából származó bűnöket és anyagi károkat. Majd egy évtized múlva már szégyen volt vasárnap és ünnepnap a mezőkön dolgozni. Eddig a férfiak délutánra ünneplőbe öltöztek és elmentek a kocsmákba, ott elpocsékolták kevés pénzüket. Ezzel ünnepelték a vasárnapot.

Prédikációiban megmagyarázta a vasárnap célját: **a lelkek megszentelése** és a föltámadt Jézus dicsőítése, hiszen ő vasárnap hajnalban támadt föl a halálból. (Mi is ezt kapjuk. A lelki megpihenés, feltöltődés a fő feladata a vasárnapnak.)

A négy kocsma bezár

Az arsi plébánosnak igen jó volt mind a testi, mind a lelki szeme. Nagy gyakorlati érzékkel meglátta a bajok gyökerét és ezeket igyekezett elsősorban megszüntetni.

A falu szegény volt. Érthető, kis pénzüket a kocsmárosok tették zsebre, így nem maradt a feleségnek a háztartásra, sem a gyerekeknek ételre. A kocsmárosokat **rablóknak** nevezte, ezért nem is oldozta fel őket, ha gyónni akartak. Belátták, hogy valóban igaza van a plébánosnak. Egymás után be is zárták kocsmájukat.

Azt is megtette többször, hogy egy vasárnapi vagy búcsúi bevételt kifizetett nekik, s így azok nem is nyitottak ki. Lassan a falu népe rendszeresen és lelkiismeretesen dolgozott. Alig hallatszott az asszonyi siránkozás, megszűntek a családi veszekedések, kezdték megbecsülni a családi életet és a rokoni kötelékeket. Új házak épültek, alig volt már romos, elhanyagolt ház és udvar. Gyarapodott az állatok száma és több iparos is megtelepedett. A kis falu magára ébredt, újjászületett.

Az ifjúsággal való gondok

Az ifjúságot már nehezebb volt Isten felé irányítani. A plébános a hétvégi táncmulatságokban látta a legfőbb akadályt. Erősen kikelt a táncosok ellen, mert akkor a „fiatalság szabadon ihat a bűn forrásaiból".

Saját magában látta, hogy mennyire könnyen megindulhatnak az érzéki vágyak, ettől féltette faluja fiatalságát. Ő maga szép példát adott arra, hogyan kell kerülni a kísértéseket. Nagyon bölcsen kerülte ki a nők közeledését, amit többen udvariatlanságnak véltek.

Igaz majd 35 év kellett, hogy megszűnjék a táncmulatságok sorozata, amiért a szomszéd legények azzal álltak bosszút, hogy „macskazenével" zavarják. A lányok inkább a templomi litániákra mentek, sem mint az erdei találkákra.

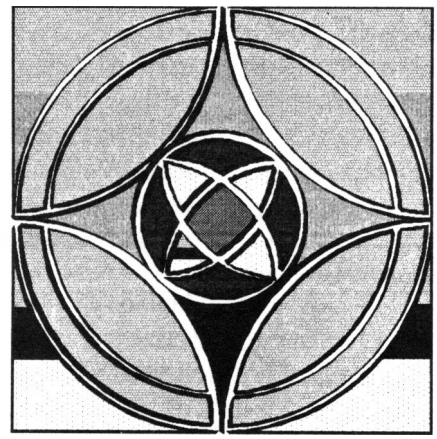
Szabados Anzelm O.F.M.

— Következő számunkban folytatjuk. —

Megújulás és életszentség

Az a tény, hogy Isten ugyanaz tegnap, ma és holnap, nem jelenti azt, hogy ez ránk is vonatkozik. A lelki élet egy hitben tett utazás, tehát késznek kell lennünk arra, hogy haladjunk. Igen aggasztónak találom, hogy nagyon könnyen rutinszerűvé válnak a dolgaim. Lehet, hogy azt mondom, nyitott vagyok a Szentlélek felé – de csak akkor, ha olyan dolgokat tesz, amiket várok. Tehát ha el akarom kerülni azt, hogy elkényelmesedjek, szükségem van arra, hogy kimozdítsanak magamból, mégpedig rendszeresen!

Természetesen ezt Isten is nagyon jól tudja, ezért embereket küld hozzám, hogy felrázzanak: katolikusokat és protestánsokat, nagyon gazdagokat és nagyon szegényeket, alkalmi ismerősöket és közeli barátokat, fiatalokat és öregeket. Lehet, hogy nem szeretem ezt, de jót tesz nekem. Gondolkodóba ejt és megváltoztat. Múltkor többek között szóba került a következő téma is: életszentség.

„Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok" (Lev 19,2).

Minden keresztény az életszentségre van meghívva. Ez parancs, nem ajánlat. Amikor iskolás voltam, az életszentség a gúny tárgya volt. Jámbor szenteskedésnek tekintették. Évekig hatott rám ez a felfogás, aminek persze semmi köze sincs a valósághoz. Akárcsak a „szentebb vagyok, mint te" mentalitásnak sem, amely azt sugallja, hogy lám, én milyen jó vagyok, nem úgy, mint te.

Ez egy olyan szemlélet, amivel gyakran vádolják a karizmatikusokat, noha olyan embereknek kellene lennünk, akik tudják, hogy soha nem lesznek jók maguktól és a Szentlélek nélkül sehol sem lennének. Az életszentség egyfajta „másság"-ot jelent – elválást mindattól, ami tökéletlen, tisztátalan. Nekünk, Jézus Krisztus tanítványainak, úgy kell élnünk, hogy az emberek lássák, elhagytuk a világot és Istennek vagyunk szentelve (1Pt 1,15-16).

Isten arra hív minket, hogy szent életet éljünk, és Jézus lehetővé tette ezt számunkra halála és feltámadása által. A szenttéválás egy olyan folyamat, amely által jellemünk egyre inkább hasonlóvá válik Jézuséhoz, és elkezd megjelenni rajtuk a Lélek gyümölcse.

Jézus testvérei vagyunk és úgy kell viselkednünk, mint ahogyan Ő viselkedett. Ez azt jelenti, hogy szembe kell néznünk életünk minden bűnös területével és meg kell tisztulnunk.

Az életszentség az én felelősségem

Az első lépés az, hogy felismerjük, nem vagyunk szentek, de Isten azt akarja, hogy azok legyünk, ezért lehetséges is.

Úgy tűnik, néhányan azt gondolják, csak a hit által élhetünk szent életet, hogy minden erőfeszítés a mi részünkről keresztezni fogja Isten terveit. Úgy vélik, ha mindent átadunk az Úrnak, akkor le fogja győzni a bűnt az életünkben azáltal, hogy az összes helyes választást meghozza helyettünk. Más szóval, Isten tesz minket szentté. Ez egy nagyon szép gondolat, de hibás. Ez így nem működik. Isten minden szükségest megtett azért, hogy te meg én szent életet élhessünk Fia, Jézus által, de te meg én felelősek vagyunk azért, hogy magunkévá tegyük a győzelmet és használjuk az erőt.

A Krisztusban való új élet valóságos, de nekem meg kell valósítanom az én életemben. Szent Pál azt mondja a rómaiaknak írt levélben (8,13): *„de ha ti lélekkel megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok."*

Az erő a Lélektől jön, de enyém a feladat, hogy felhasználjam. Tehát ha bűnt követek el, ez azért van, mert én azt választom. Amikor bűnt követek el, engedetlen vagyok Istennek. Semmi rossz sincs abban, hogy kísértést szenvedek – akkor van probléma, ha beleegyezem a kísértésbe. Túlságosan könnyű lenne ezt vereségnek tekinteni. Lássuk annak, ami: engedetlenségnek.

Szükség van arra, hogy elfogadjam, felelős vagyok az életemben jelenlevő bűnért és mindent megtegyek azért, hogy megszűntessem. Soha nem érhetem el az életszentséget magamtól, de Isten meg fogja adni kegyelmét és segítségét ahhoz, hogy növekedjék élet-

szentségem a próbák és szenvedések által. Szükséges, hogy megtegyem az én részemet. Szükséges, hogy Isten engedelmes gyermekévé váljak.

„Az életszentség nélkül senki sem látja meg az Urat" (Zsid 12,14)

Régebben mind a meggyőződésem, mind a fegyelmem hiányzott ahhoz, hogy megtegyem a magam részét. Azt tudom, hogy Isten szeret engem, így nem vettem észre azt a tényt, hogy nagyon sok dolgot nem szeret, amit én csinálok. Meggyőztem magam arról, hogy mivel Isten szeret engem, ezért nyilván olyannak szeret, amilyen vagyok. Így kompromisszumot kötöttem a bűnnel. De ez tévedés! Szeretem a gyermekeimet, de nem szeretek mindent, amit tesznek – rossz dolgokat is tesznek. Szívem mélyén tudom, hogy Isten és a bűn nem fér meg egymással és hogy a Zsidóknak írt levél 12,14 verse igazat mond. Izajás számára a szenttéválás azzal kezdődött, hogy látomásban látta Isten dicsőségét (Iz 6,1-8), ennek a közvetlen eredménye az volt, hogy felismerte saját bűnösségét: *„Végem van, mert tisztátalan ajkú ember vagyok."*

Amikor felismerjük Isten tisztaságát és megértjük, milyen nagy súlyt helyez az erényes életre és az igazságra, a mi mentalitásunk is radikálisan meg fog változni. A Szentlélek megmutatja nekem, hogy szent életet kell élnem.

De miért van az, hogy ez gyakran nem sikerül és bármennyire akarok is haladni, csak nagyon lassan tudok? Miért nem lehetek rögtön szent? Bárcsak lenne egy könnyű út, de attól tartok, hogy nincs. Elszántságra és fegyelemre van szükségem. Komoly munkába kell kezdenem a lelkemen.

Gyakorold magad inkább istenfélelemben (1Tim 4,7)

Minden rendelkezésemre áll, amire szükségem van a lelki fejlődésem szempontjából, de ezeket fel kell használnom.

Szükségem van arra, hogy szánjak időt imádásra és csendes imára – csak így hallom meg Isten szavát, és csak így pillanthatom meg dicsőségét. Csak ezután fogom megérteni, hogy miért gyűlöli annyira a bűnt. Szükségem van arra, hogy olvassam és tanulmányozzam az Igét. Miért? Azért, hogy megújuljon értelmem és Isten szemével lássam a dolgokat (Róm 12,2).

Az Ige fegyelemmel és megvilágosodással fog segíteni az életszentség felé vezető utamon és segíteni fog abban, hogy leküzdjem a kísértést (Lk 4,1-13).

Fontos, hogy nap mint nap erőt merítsek abból az életből, amely bőséggel fakad a szentségekből, különösen az Eucharisztiából. Ez a kegyelem segíteni fog abban, hogy megbirkózzam a bűnösségemmel és meg fogja mutatni, hogy mennyi bűn ássa alá a mások felé tett tanúságtételemet és mennyi bűnöm gyarapítja az egyház arcán található szégyenfoltokat.

Amikor aztán választ Istennek, aki arra hív, hogy menjek és építsem fel országát, tegyem tanítványaivá az embereket és szeressem és szolgáljam felebarátomat, kérnem kell a Szentlelket, hogy töltsön el és halmozzon el adományaival. Különben nem leszek teljesen felszerelkezve ahhoz, hogy szentségben éljek és Krisztust vigyem az emberekhez, akikkel találkozom. A Szentlélek a maga teljességét kínálja nekem, és minden segítségre szükségem van, amit adhat.

Isten működik bennünk

Amikor kinyílok a Szentlélek felé, Isten képes beszélni velem, irányítani és használni engem. Ezért a karizmatikus megújulás legfontosabb eseménye a Lélek-keresztség – életeket megváltoztató élmény. De a dolgok nem történnek csak úgy automatikusan ezután. Felelősséggel tartozom a lelki fejlődésemért és akkor fogok növekedni életszentségben, amikor elkezdem Lélekkel „megölni a test cselekedeteit". Akkor majd tudni fogom, mint jelent szabadságban és örömben élni.

Ne legyünk tehát önelégültek, hanem állandóan haladjunk előre és nyíljunk meg a Szentlélek felé, hogy meghalljuk, mit akar tenni.

Nem kell a kudarc és az engedetlenség életét élnünk, hanem bizalommal nézhetünk szembe minden kihívással – hiszen maga Isten működik bennünk. Mi fel akarjuk ismerni az életszentség örömét!

Charles Whitehead

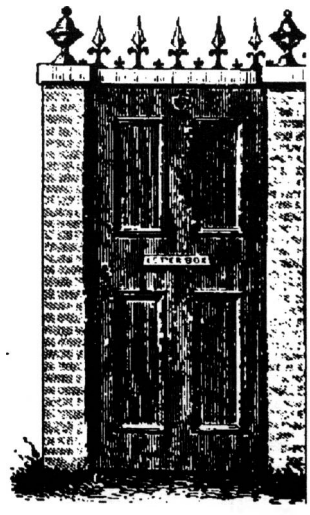
„Az igazi öröm elajándékozza önmagát. Aki megtapasztalja, nem keres érte sem hálát, sem jutalmat. Számára az a hála, az a jutalom, hogy adhat." (Roger testvér)

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

ÖNFEJŰSÉG

(Akkor fordul elő, amikor az ember csak a saját akaratát tartja irányadónak, mindenki mással szemben. – Szerk. megj.)

Csak **egy** akarat uralkodhat, csak **egy** akarat hozhatja meg a végső döntést. Vagy a Teremtőnk, a Menny és Föld Urának akarata, amelyet felebarátunkon keresztül is kinyilváníthat felénk, vagy a sajátunk. Nincs példa nagyobb szemtelenségre, mint amikor valaki – aki csupán egy teremtmény – igyekszik akaratát Teremtője akaratával szembeállítani. Az is merészség, ha azt gondoljuk, hogy a mi akaratunk, a mi döntésünk, a mi látásunk, ízlésünk jobb, mint a felebarátunké. Valóban nagyon merészek vagyunk, ha ragaszkodunk ahhoz, hogy mindent a magunk elgondolása szerint cselekedjünk. Így körülöttünk mindenkivel tudatjuk, hogy mi vagyunk azok, akinek a döntése helyes. Az önfejűség a nagyfokú büszkeség kifejeződési formája. Az alázatosság viszont késszé tesz bennünket arra, hogy akaratunkat – adott esetben – más akaratának rendeljük alá.

Az önfejű emberrel nehéz együtt élni; rombadönti a közösségi életet. Másfelől azok, akiknek akarata eggyé vált Isten és a másik ember akaratával, békét és örömöt hoznak. Az önfejű ember saját akaratát bálványozza. Isten akarata ellen lázad, és ezért a varázslás bűnében vétkes, mivel *„mint a varázslás bűne, olyan az engedetlenség"* (1Sám 15,23). Az önfejűség bűnét nagyon komolyan kell vennünk. Nem csupán szüntelen vétkezünk felebarátunk ellen ilyen módon, és gyötrelmet okozunk neki saját akaratunkhoz való ragaszkodásunkkal, de Istentől is elválaszt bennünket e bűnünk. Amikor önfejűségünknek engedve cselekszünk, akkor Isten akarata ellen vétkezünk, beleértve azokat az eseteket is, amikor Isten akarata a másik emberen keresztül érkezik hozzánk.

Az Ige elmondja, hogy az önfejűek az utolsó idők elvetemült gyermekei közül valók, akikre Isten ítélete vár (2Pt 2,10). Ezért kell minden áron megszabadulnunk ebből a bűnből. Van egy kis szó, az tud segíteni az önfejűség elhatalmasodó „rák"-ja ellen, amely oly sok viszályt és zűrzavart okoz, és rombadönti sok közösség békéjét. Ez a kis szó az „igen". Igen Isten akaratára. Ennek a szónak csodálatos ereje van. Jézus kimondta ezt a szót a Gecsemánéban, akkor, amikor minden addiginál többe került számára alárendelni akaratát az Atya akaratának. Győzött a próbában, ezt a néhány szót kimondva: *„Atyám!... ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te"* (Mt 26,39). Jézus „Igen"-t mondott Isten akaratára, így megváltott bennünket arra, hogy mi is hasonlóképpen tudjunk cselekedni. Ezt hitben megragadhatjuk.

Őrizzük Jézus képét szüntelen a szívünkben – Jézusét, aki mint a Bárány, átadta önmagát az Atya akaratának. Az Istennek teljesen átadott akarat szépsége hódítsa meg a szívünket, és ez legyen komoly imádságunk: „A Te hasonlatosságodat formáld ki bennem, Jézus, Mesterem!" Az Úr mind jobban és jobban beteljesíti ezt a kérésünket. Jézus nem csupán az Atya akaratának adta át magát, hanem engedte, hogy – gonosz kezeinkkel – megkötözzük Őt. Így Ő szabaddá tud tenni bennünket az önfejűségünkhöz való kötözöttségünktől. Mivel engedte, hogy megkötözzék, és letette életét a kereszten, láncainknak le kell hullaniuk, össze kell törniük. Napról napra ragaszkodj Isten ígéreteihez imádságban: *„Hogy összetöré az érckapukat, és a vas-zárakat letördelé"* (Zsolt 107,16). Ha a mi akaratunk is olyan, mint a vas, és azt gondoljuk, hogy soha sem leszünk képesek győzni felette, számoljunk azzal a ténnyel, hogy amikor Jézus feladta saját akaratát, megváltott bennünket arra, hogy ugyanazt képesek legyünk mi is megtenni. Nem szabad feladnunk, továbbra is harcolnunk kell a hit harcát. Ez győzelemhez fog vezetni!

Naponta sokszor oda kell szánnunk akaratunkat Istennek, reggelente készen kell lennünk arra, hogy a nap folyamán, ha Isten megengedi, bizonyos események akaratunk ellenére történjenek. Kérnünk kell, hogy adja meg azt a kegyelmet, hogy ilyenkor „igen"-t

mondhassunk – ha csak valaki olyat nem kíván tőlünk, amely lelkiismeretünk ellen van. Önként odaszánva magunkat az engedelmességre valaki felé, akivel együtt lakunk vagy dolgozunk, ezáltal önfejűségünk töredezni fog. Ha hálát adunk minden lehetőségért önfejűségünk megtörésére bizonyos feltételek között és helyzeteken keresztül, akkor legtöbb esetben magunkat megalázva fogjuk azokat cselekedni, mindig bocsánatot kérve, ha első reagálásunk nemtetszés vagy lázadozás volt.

Ha az emberek előtt beismerjük önfejűségünk bűnét, magunkat megalázva, a büszkeségünk meg fog törni. Ha megtanuljuk követni Istennek Bárányát azt mondva: „Igen, Atyám, szeretem akaratodat", önfejűségünk nem fog táplálékot kapni, és agyon lesz éheztetve. Ezen az úton akaratunk eggyé válik Isten akaratával, és ez az egység mély örömmel fog betölteni bennünket.

A bűn elleni harc szükségszerű, mivel olyan ellenségünk van, aki a bűnre ösztönöz minket. A hit harcában, ahogy Jézus nevét és vére erejét segítségül hívjuk, ennek az ellenségnek a hatalmából Jézus meg fog szabadítani bennünket.

Úr Jézus! Tégy szabaddá kérlek, önfejűségemtől, amely leigáz engem. Törd össze énem láncait. Ezeket a láncokat érettem hordoztad, és akaratodat az Atya akarata alá rendelted, amikor szenvedésre hívott Téged. Hiszem, hogy megváltottál, és minden önfejűséget lábaid alá vetettél, hogy már soha ne uralkodhasson felettem. Emlékezve arra, hogy milyen sokba került akaratod odaadása a Getszemáné kertjében, hadd legyen ez az én válaszom is: „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te!" Keresztezd akaratomat újra és újra; vedd el erejét és hatalmát amikor az a Veled való szembenállásra késztet. Akaratodba belesimulva hadd legyen életem olyan a Te kezedben, mint egy tollpihe, melyet ahova akarsz, oda fújsz. Magasztalom a Váltság munkáját, amely szabaddá tett saját akaratom kötelékeitől.

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek közösségének engedélyével közöltük.)

A hétköznapok kincse

Az Ember elment a Bölcshöz:

– Álmot láttam, de sehogy sem tudok rájönni, mi az értelme. Kérlek, segíts rajtam!

– Hallgatlak – bólintott a Bölcs.

– Az utcán mentem, a mi utcánkban, ahol mindennap járok. Olyan is volt álmomban, mint egyébként; nem volt semmiféle változás rajta, csak annyi, hogy nagy szürke göröngyökkel volt tele a járda. Amikor megrúgtam az egyiket, rájöttem, hogy ezek nem göröngyök, hanem kövek. Egyet zsebre vágtam, hogy megmutassam a Barátomnak, akihez indultam. Amikor elővettem, kettévált a kezemben. Belül szikrázó, tiszta ragyogású volt. Azonnal tudtam (bár nem értek hozzá), hogy ez GYÉMÁNT! Rohantunk az ékszerészhez, de közben telepakoltuk zsebeinket a csúnya, szürke kövekkel, hátha... Az ékszerész vágta, csiszolta a kettévált követ, végül fel is mutatta, hadd lássuk mi is, hogy sziporkázik.

– Még soha nem találkoztam ilyen nagy és tiszta gyémánttal! – lelkesedett.

Kipakoltam a sok egyforma szürke követ. Ő bizalmatlanul nézte a sötétlő halmot, majd legyőzve utálkozását, egyet megfogott és vijjogó gépével kettévágta.

Smaragd volt. A következő rubin, utána valami csodaszámba menő ritkaság, és aztán így, végig. Felfoghatatlan kincs feküdt előttem, szikrázott, tündökölt ezerféle színekben a belsejükben rejtőző érték.

– Én pedig döbbenetemben felébredtem. De nem tudok szabadulni az álomtól. Mondd, mit jelenthet?

A Bölcs hosszan hallgatott. Végül csendesen szólalt meg:

– A szürke kövek a MINDENNAPJAID, Barátom. Épp ideje, hogy felfedezd: valóságos kincsesbánya a mindennapok sokasága. Dolgozni kell rajtuk, az igaz, de ha jól megmunkálod őket, gazdagabb leszel mindenkinél. Már reggel vedd kezedbe napodat, hogy megláthasd benne a hűség tiszta gyémántját, a bizakodás smaragdját, a szeretet rubintszínű áldozatosságát... Mától kezdve soha nem beszélhetsz „szürke mindennapokról", hiszen LÁTTAD, mi rejlik bennük!

A dicsőítő ima segített!

A nevem Bazsa Anna, 57 éves nyugdíjas vagyok, 3 felnőtt gyermek anyja. Szatmárnémetiben élek.

Elolvastam – többször is – Merlin Carothers: „A dicsőítésben rejlő erő" című könyvét.

Sokat gondolkoztam, hogy vajon megírjam-e, amit átéltem?! Sokszor lebeszéltem magam az írásról, pedig az Úrnak is megígértem magamban, hogy írok róla. Egy alkalommal egy budapesti illetőségű karizmatikus imacsoportba járó személy is azt mondta, hogy meg kell írnom, mégis több mint két év telt el habozással...

A könyv elolvasása előtt nem is tudtam a dicsőítő ima létezéséről. Többször is elolvasva ezt a könyvet, próbálom én is a dicsőítő imát.

Egy novemberi napon egyedül voltam, a férjem elutazott (a gyermekeim távol élnek). Reggel kapkodva indultam egy lelki napra a Pasztorációs központba. Itt egy beszámolót is kellett tartanom a cursillo imacsoportunkról és a cursillóról. Egy nagyon szép, lélekemelő nap után, este, elég későn, hazatérve keresem a lakáskulcsom, nem találom. Hiába forgattam ki a táskámat, zsebeimet, a kulcs nem volt meg. Mivel nem vagyunk szatmáriak (a férjem kolozsvári, én szászrégeni), rokonságunk sincs itt. A lakásunktól körülbelül tíz percnyi járásra ismerősöknél van egy tartalék lakáskulcsunk. Az illető család a hétvégét általában vidéken tölti, úgyhogy minden esélyem meg volt rá, hogy nincsenek otthon. Eléggé kétségbeestem, s még attól is féltem, hogy a nagy rohanásban a lépcsőházban ejtettem el a kulcsot, s akkor, aki megtalálja, kifoszthatja a lakást. Első gondolatom az volt, hogy egy lelki napra áldoztam az időm (akkor még nyugdíjas sem voltam), s ilyenkor történik meg? Ezután nagyon elszégyelltem magam és rögtön eszembe jutott a dicsőítő ima. Ahogy mentem a sötétben az ismerősöm lakása felé, szívből tudtam dicsőíteni az Urat azért, mert elveszett a kulcsom. Nem tudom azelőtt vagy azután sikerült-e olyan igaz szívből imádkoznom?! Át kellett mennem egy nagyon forgalmas úton. Mielőtt átmentem volna, tőlem nem nagy távolságra két autó majdnem összeütközött. Ezért pont mellettem egy taxi megállt. Rögtön megismertem (pedig sötét volt), hogy reggel azzal a taxival mentem. A kulcsomat a taxisofőr megtalálta és ide is adta. Így minden problémám megoldódott. Úgy érzem, hogy a mindennapjainkat betöltő egyik csodának voltam/vagyok a tanúja. Hála legyen az Úrnak!!!

A cursillos köszöntéssel zárom soraimat: DE COLORES!

Bazsa Anna

A lélek fehér botja

Csak akkor találunk magunkra, ha megtalálunk Téged, Uram, mert Benned találjuk meg önmagunkat.

Ehhez nagyon sok és kitartó, türelmes keresésre van szükség, míg a lélek ráismer önmagára. A sátán sűrűn útját állja a keresésnek, úgy mutatva magát, mintha ő lenne az, akit keresünk. Van amikor ez sikerül neki! Ez a lélek sötét éjszakája! De az öröm, amit nyújt, nem lehet tartós, hisz örök örömöt csak a Lélek adhat. Ő jól tudja ezt, hiszen intelligens, de mivel hatalma mulandó, megelégszik az ideig-óráig tartó uralommal, s jóllakottan kielégülve elfordul tőlünk, hogy majd azután még nagyobb energiával vesse ránk magát.

Így körbejárva, lépes mézzel csalogat minket, s a mézbe rejtett fullánk mérge lelki vérmérgezést okoz. Ha kellő időben nem jutunk szérumhoz, bizony hosszú lábadozásra számíthatunk.

A szérum az Úr Lelke! Csak Ő képes kiragadni a sátán karmaiból. Felette nem lehet győzelme!

Ő le van győzve a kezdetek óta! Ideiglenes győzelme megengedett, hogy annál nagyobb legyen a Lélek di-

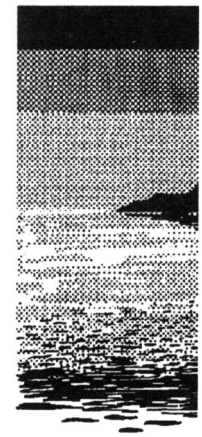
csősége. A sátán tudja ezt! Ezért terel a tévedés útjára, hogy változékony elménkkel ne találjunk rá egykönnyen a változatlan igazságra. Az Útra. Az Életre. Vágyódásunk nem a sötétség urára irányul, mégis képes magáévá tenni minket ideig-óráig.

Szent Bonaventura mondja, hogy a vágy bennünk arra irányul, ami legjobban vonz. A legjobban az vonz, amit a legjobban szeretünk. A legjobban azt szeretjük, ami a legjobban boldogít. Ám nem boldogít más, mint a legfőbb jó és a végső cél: s ez Isten.

A lélek akkor csalódik és téved, ha a látszatot, a képet tartja valóságnak. Valóság és látszat. Színe és fonákja. Mily nagy kegyelem, hogy megadtad Uram a látás képességét! A lelki látását. A belső látását. Hogy meg tudjuk különböztetni a valóságtól a látszatot. Hogy nem hiszünk testi szemünknek s nem fogadjuk el valóságnak, amit látunk, mivel az csak látszat.

A lényeg, a valóság láthatatlan. De ugyanakkor látható, a Te fényednél! A Te világosságodnál!

S most már látjuk, hogy

míg a látszat fogyatékos, a valóság teljes;
míg a látszat tökéletlen, a valóság tökéletes;
míg a látszat lehetséges, a valóság tényleges;
míg a látszat mulandó, a valóság állandó;
míg a látszat függő, a valóság független;
míg a látszat változó, a valóság változatlan.

Így eszmélve eszmélünk – s mire feljön a Nap, az éjszaka sötétje semmivé lesz s ujjongva köszöntjük a feltörő Világosságot –, melynek fényénél eltűnnek az árnyak s megtisztult (mert megbocsátott!) lelkünkben kirajzolódik az Úr képe, s szól hozzánk: „Ember vigyázz, mert nagy a kísértés! De ha belém kapaszkodsz, ha el is esel – fel tudsz állni."

Ó, mily nagy kegyelem!

S e Szó, ez igaz szó, jobban kell nekünk, mint vaknak a fehér bot, mely világít a sötétben.

N. György

Tartalomjegyzék

Katona István: Jézus szegénysége 3
Béky Gellért: A misztika jelentősége ma 2. . 4
Kinga: Megtaláltam a boldogságomat..... 7
Gaston Cuortois: Az öröm tíz szabálya 9
SZENT PÉLDAKÉPEINK: *Szabados Anzelm:* Viennay Szent János 1. rész .. 10
Charles Whitehead: Megújulás és életszentség 13
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad: Önfejűség 15
A hétköznapok kincse 16
Bazsa Anna: A dicsőítő ima segített 17
N. György: A lélek fehér botja 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Októbertől **újra indulnak a szemináriumok** (lelkigyakorlatok) az Emmausz Közösségi Házban: Budapest, 1146, Thököly út 120. Jelentkezni lehet a 222-53-06-os telefonszámon hétfőtől csütörtökig délelőtt 10-től délután 4 óráig.
- Október 1-én (szerda) indul: **„Belső sebek (fájdalmas emlékek) gyógyító szemináriuma"**. Este 6-tól 8 óráig. Tíz hétig tart, csoportos megbeszéléssel és imával.
- Október 2-án (csütörtök) indul: **„Szemlélődő ima-szeminárium"** a bencés lelki hagyományok alapján. Este 6-tól 8 óráig.
- Október 6-án (hétfő) indul: **„Szentlélek szeminárium"**. A katolikus keresztény hit megújítását és a Szentlélek hatékony működését segíti elő. Este 6-tól 8 óráig.
- Október 7-én (kedd) indul: **Felnőtteknek szóló bibliaóra**. Téma a római levél és a karizmatikus megújulás kezdetei.
- Az **Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó** 2003. november 1-én lesz SAP, Rendezvény Csarnok (a Népstadion kertben).
- Hirdetjük még, hogy júliusban **Béky Gellért** atya újabb két könyvét sikerült megjelentetni: **„Szerető Atyánk"** és **„Misztika ma?!"** címmel. A könyvek 250.– és 300.– forintos áron kaphatók a katolikus könyvesboltokban és az Emmausz Irodában (Bp. XIV. kerület, Thököly út 120.).

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 4306840

„ A világban maradunk, de lélekben és az igazságban, Istenben élünk – ez azonban nem csökkenti csodálatunkat a teremtés iránt, amellyel Isten körülvett bennünket. Sokkal világosabbá teszi, mivel minden teremtett dologot új fényben láttat."

(Merton)

„ Ami benne (Istenben) láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta fölismerhető."

(Róm 1,20)

„Rendülj meg föld az Úr színe előtt, ...
aki a kősziklát vízek tavává változtatta,
s a szirteket vízek forrásává.”
Zs 114, 7-8
150 Ft